

7. KAPITOLA

Rozmazaná žiarivá biela nado mnou sa sústreďuje do fluorescenčného osvetľovacieho telesa na strope. Ktosi niečo dookola opakuje. Kým skúmam žiaru aj jej tvar nado mnou, uvedomujem si, že ktosi sa mi donekonečna prihovára.

„Sarah, môžete sa zhlboka nadýchnuť?“

Myslím, že áno, ale keď sa o to pokúšam, napne ma, lebo krk sa mi stiahne okolo niečoho pevného. Som si istá, že som sa nenadýchla, ale pľúca sa mi aj tak naplnili vzduchom. Krk mám vysušený. Chcem si oliznúť pery a prehlnúť pár slín, ale niečo v ústach mi v tom bráni. Chcem sa opýtať „Čo sa to deje?“, ale nedokážem ovládať dýchanie, pery ani jazyk. V očiach sa mi zrači panika.

„Nepokúšajte sa hovoriť. Máte v ústach trubicu, ktorá vám pomáha dýchať.“

Nad hlavou mám fluorescenčné svetidlo, v ústach trubicu, ktorá za mňa dýcha, a počujem ženský hlas.

„Stisnite mi, prosím, ruku,“ požiadala ma ženský hlas.

Stlačím, ale necítim jej ruku v mojej.

„A teraz, prosím, stlačte s druhou rukou.“

Nerozumiem jej požiadavke.

„Ukážte mi dva prsty, prosím.“

Vystriem ukazovák a prostredník.

Nožnice.

Vyhrala som nad Bobom. Výhra, dážd', auto. Náraz. Zrazu si spomeniem. Počujem pípanie elektronických prístrojov a hukot me-

chanických zariadení. Fluorescenčné svetlo, trubica, ženský hlas. Som v nemocnici. Božemôj, čo sa mi stalo? Snažím sa spomenúť na to, čo sa dialo po náraze, ale prudko ma rozbolí hlava.

„Dobre, Sarah. Na dnes stačí. Opäť vás uspíme, aby ste si oddýchli.“

Počkať! Výhra, auto, dážd', náraz, a potom čo? Čo sa stalo? Som v poriadku?

Fluorescenčné svetlo na stope je čoraz jasnejšie. Okraje svetla sa rozplývajú. Všetko sa rozmaze na bielo.

„Tak, Sarah, čo najhlbšie vydýchnite.“

Zafučím, keď mi sestrička vyškľbne z úst dýchaciu trubicu. Mám pocit, ako by mi jemnou sliznicou hrdla potiahla vaginálne zrkadlo obalené v šmirgl'ovom papieri. Sestrička vytiahne trubicu bez zaváhania a zľahka. Odstraňovanie trubice je nemilosrdné. Keď je von z krku, cítim eufóriu hraničiacu s pôrodom. Chcem túto ženu nenávidieť, ale keď mi k perám priloží papierový pohár s topiacimi sa ľadovými kockami, stáva sa mojím milosrdným anjelom.

Po chvíli mi sestrička vloží pohár do ruky.

„Sarah, pokojne pite ďalej. Hneď sa vrátim,“ povie a nechá ma osamote.

Odpijem si zo studenej vody. Moje popraskané a vysušené pery, ústa aj hrdlo sa menia na vďačné špongie, na zem vyprahnutú dlhým suchom, ktorá nenásytne hltá dážd'. Pred chvíľou mi vytiahli dýchaciu trubicu. Potrebovala som trubicu na dýchanie. To nie je dobré. Ale už ju nepotrebujem. Prečo som musela mať dýchaciu trubicu? Ako dlho som už tu? A kde je Bob?

V hlave mám divný pocit, ale neviem ho hneď identifikovať. Vzápätí sa mi ukáže v celom farebnom spektre a intenzite. V hlave mám spaľujúci oheň. Pustím pohár a chytím si hlavu. Predstava toho, čo nahmatali prsty, ma šokuje a vydesí. Obrovskú časť vlasov, asi o veľkosti krajca chleba, mám vyholenú a na tejto holine prsty objavia asi dvanásť kovových svoriek. Niekde pod nimi mi ako vulkanická magma vrie mozog.

Schmatnem papierový pohárik a jej ľadový obsah skončí na zosvorkovanej hlave. Čakám, že voda každú chvíľu začne syčať, ale nič sa nedeje. Ľad nezmiernuje páľčivú bolesť, zbytočne som minula všetky ľadové kocky.

Čakám, potom sa nadýchnem a vydýchnem bez pomoci trubice. Hlavne zachovať pokoj. Sestrička by ma predsa nenechala osamote bez trubice a s jednorazovým pohárikom v ruke, ak by hrozilo, že sa mi roztopí mozog. Ale možno sa roztápa. Treba zistiť, v akom je stave.

Kto si? *Sarah Nickersonová*. Dobre. Svoje meno poznáš. *Manžel sa volá Bob. Mám tri deti – Charlieho, Lucy a Linusa. Som viceprezidentka ľudských zdrojov v Berkley. Bývame vo Welmonte. Mám tridsaťsedem rokov*. Dobre, Sarah, si v poriadku. Prstami prejdem po svorkách a zisťujem tvar holiny. *Keby som bola v poriadku, neoholili by mi hlavu a neimplantovali kovový hardvér*.

Kde je Bob? Nieкто by mu mal povedať, kde som a čo sa stalo. Božemôj, mali by to dať vedieť aj do práce. Ako dlho som už tu? Čo sa stalo?

Okrem pôrodov, pár tabletiiek Motrinu a niekoľko kusov náplastí som medicínsku starostlivosť nikdy nepotrebovala. Hľadím do fluorescenčného svetla. Nepáči sa mi. Kde je sestrička? Prosím, vráťte sa. Nie je tu niekde tlačidlo, telefón alebo čokoľvek, do čoho sa dá rozprávať, aby ma počula? Hľadám ho. Na strope svieti fluorescenčné svetlo, vedľa mňa visí škaredý béžový záves. Nie sú tu okná, televízor ani telefón. Absolútne nič. Izba je otrasná.

Čakám. V hlave mi vrie. Snažím sa zavolať na sestričku, ale z poškodeného hrdla vylezie len chrapľavý šepot.

„Haló.“

Čakám.

„Bob?“

Čakám. Nekonečne dlho. Zatiaľ čo sa mi mozog aj všetko, čo milujem, rozpúšťa do nenávratna.

Opäť to fluorescenčné svetlo. Musela som si zdriemnuť. Toto svetlo je celým mojím svetom. Aj jemné nepretržité pípanie elektronických zariadení, ktoré ma monitorujú. Monitorujú alebo udržiujú pri živote? Božemôj, to snád' nie. Ved' mojím svetom sú predsa stretnutia, termíny, e-mail, letiská, Bob a deti. Ako sa mohol zredukovať len na toto? Ako dlho už ležím pod týmto škaredým svetlom?

Rukou pod prikrývkou si nahmatám nohu. Bože, nie. Prsty pocítia minimálne týždenné strnisko. Nohy mi zarastajú svetlými, takmer blond'avými chlpkami, ale husto, preto si ich zvyčajne holím každý

deň. Rukou prechádzam po stehne hore a dolu, akoby som hladila kozu v zoo.

Božemôj, moja brada. V ľavej časti objavujem zhhluk piatich chlpkov. Sú drsné a tvrdé ako drôty, podobajú sa srsti diviaka. Sú mojím ohyzdným tajomstvom a nenávideným nepriateľom. Musím byť ostražitá, lebo vyrastajú každých pár dní. Mám svoje zbrane – pinzetu značky Revlon a desaťkrát zväčšujúce zrkadlo – doma, v taštičke od Sherpy, aj v práci v zásuvke stola, takže teoreticky môžem byť kdekoľvek schopná sa týchto malých chlpatých zloduchov zbaviť, ak vykuknú spod pokožky. Raz sa mi stalo na schôdzke s výkonnými riaditeľmi spoločností, najsilnejšími mužmi sveta, že som sa nemohla sústrediť na to, čo hovoria, lebo som sa neúmyselne dotkla brady a objavila päť mikrochlpkov. Okamžite ma posadla myšlienka zbaviť sa ich. Neznášam ich. Desí ma predstava, že si ich niekto všimne skôr ako ja, ale tiež priznávam, že ich odstraňovanie mi prináša obrovský pocit uspokojenia.

V očakávaní, že narazím na prasačie chlčky, si prejdem po brade, ale pokožka je hladká. Nedáva to zmysel. Nohy mám ako nejaké chlpaté zviera, čo znamená, že som sa neholila minimálne týždeň, ale brada je hladká, čo by znamenalo, že tu ležím menej ako dva dni.

Počujem sestričkin hlas, rozpráva sa s niekým asi na chodbe. Počujem aj niečo iné, no nie je to zvuk prístroja, ktorý ma drží alebo nedrží pri živote. Nie je to ani rozhovor sestričiek či tiché hučanie fluorescenčného svetla. Zatajím dych, aby som lepšie počula. Je to Bobovo chrápanie!

Otočím hlavu za zvukom. Spí na stoličke pred béžovým závesom.

„Bob?“

Otvorí oči. Keď zbadá, že sa naňho pozerám, vyskočí.

„Si hore,“ vyhŕkne.

„Čo sa stalo?“

„Mala si dopravnú nehodu.“

„Som v poriadku?“

Pozrie sa mi na vrch hlavy, potom do očí. Cielene už nie na hlavu.

„Budeš v poriadku.“

Výraz v jeho tvári pripomína pocity pri pohľade na bostonských Red Sox. Mužstvo je na poslednej pol-zmene, po dvoch autoch, za stavu medzi *ball* a *strike* 3-2, bez bežca k dispozícii, prehrávajú o štyri body. Chce veriť, že ešte stále môžu vyhrať, ale uvedomuje si, že pravdepodobne už prehrali. Bolí ho to.

Dotknem sa svoriek na hlave.

„Operovali ti hlavu, aby znížili tlak na mozog. Lekár hovorí, že si bola skvelá.“

Keď to hovorí, trasie sa mu hlas. Red Sox nielenže prehrávajú, ale prehrávajú s Yankees.

„Ako dlho som tu?“

„Osem dní. Dali ti sedatíva. Väčšinu času si prespala.“

Osem dní. Bola som v bezvedomí osem dní. Opäť sa dotknem holej hlavy.

„Určite vyzerám hrozne.“

„Si prekrásna.“

Len to nie! Už-už si chcem utiahnuť z Bobovej patetickosti, keď sa rozplače. Šokovaná mlčím. Za desať rokov, ako ho poznám a milujem, som ho nikdy nevidela plakať. Dojala ho len výhra Red Sox v svetovej sérii 2004 a narodenie našich detí, ale nikdy neplakal. Mňa, naopak, dokáže rozplakať všeličo. Správy v telke, keď niekto spieva národnú hymnu, smrť psa, keď som preťažená v práci alebo doma. Aj teraz, keď plače Bob.

„Prepáč mi. Prepáč mi to,“ rozplačem sa tiež.

„Neospravedlňuj sa.“

„Prepáč mi.“

Dotknem sa jeho mokrej, uplakanej tváre. Snaží sa ovládať emócie, ale je ako práve otvorené šampanské. Až na to, že nikto neoslavuje.

„Neospravedlňuj sa. Len tu zostaň so mnou, Sarah.“

„Pozri sa na mňa,“ ukážem na svoju hlavu. „Vyzerám, že sa chystám odísť?“

Zasmeje sa a utrie si nos do rukáva.

„Budem v poriadku,“ poviem s dojemným odhodlaním.

Obaja prikývneme, držíme sa za ruky. Pričom vôbec netušíme, ako to celé dopadne.

„Vedia to už deti?“ opýtam sa.

„Povedal som im, že si na služobnej ceste. Boli v pohode, ako vždy.“

To je dobre. Som rada, že si im nepovedal, že som v nemocnici. Netreba ich zbytočne vystrašiť. Sú zvyknuté na to, že sme spolu hodinu alebo dve ráno a večer pred spaním, že pracujem dlho a niekedy ich nestíham uložiť do postele, aj že často cestujem a nie som doma aj niekoľko dní za sebou.

Ale ešte som nebola na služobke dlhšie ako týždeň. Ktovie, za aký čas sa začnú pýtať, kde som.

„Vedia o tom v práci?“

„Áno, skoro všetky tieto pohľadnice sú odtiaľ. Nemáš si robiť starosti a máš sa rýchlo uzdraviť.“

„Aké pohľadnice?“

„Tam na stene.“

Pozriem sa smerom k stene, ale nič nevidím. Musia byť na stene za závesom.

„Ako dlho tu musím zostať?“

„Netuším. Ako sa cítiš?“ Bob zmení tému.

Hlava ma už nepáli a prekvapivo ani veľmi nebolí. Je dorážaná ako hlava boxera po zápase. Boxera, ktorý prehral. V nohe mám silný krč. Občas mi na ňu dajú zariadenie, ktoré mi masíruje svaly. Pomáha to. Cítim sa aj veľmi slabá. Aj táto chvíľková konverzácia s Bobom ma úplne vyčerpala.

„Mám byť úprimná?“

„Jasné,“ povie Bob, ale vidím na ňom, že sa mentálne pripravuje na zlé správy.

„Som hladná.“

S úľavou sa usmeje.

„Čo by si si dala? Prinesiem ti, čo len chceš.“

„Polievku,“ navrhnem túto bezpečnú možnosť. Nevie, či už môžem jesť.

„Dostaneš ju. Hneď sa vrátim.“

Nahne sa ku mne a pobožká ma na popraskané pery. Utriem mu slzy z líc a brady a tiež sa usmejem. Potom zmizne za škaredým béžovým závesom.

Opäť som s fluorescenčným svetlom sama. So svetlom, pípaním, hučaním a béžovým závesom. Aj so skvelými želaniami skorého uzdravenia z práce kdesi na stene.